

ԿՐՈՆԱԳԻՏԱԿԱՆ

ՇԱՀԵ ԱՐՔԵՂԻՄԿՈՂՈՍ ԱԾԵՄՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ ԱՆԱՌԱԿԻ ԿԻՐԱԿԻ ՕՐԸ

(19 մարտի, կիրակի, 2000 թ.)

«Յանուն Նոր եւ Որդոյ եւ Նոգոյն Սրբոյ»:

«Նայր, մեղայ յերկինս եւ առաջի Զոյ» (Ղուկաս ԺԵ 21):

Այսօր, սիրելի քույրեր եւ եղբայրներ, մեր Եկեղեցին կբանա մեր առջև Ավետարանի այն էջը, ուր կապարմվի, թե Նիսուս ինչպես խոսեցավ իր առաքյալներուն, իր աշակերտներուն եւ անոնց պարմեց Անառակ որդիի առակը: Անիկա ըսավ, թե կար մեծահարուստ անձնավորություն մը, որ ուներ երկու զավակներ: Կրթսերը օր մը որոշեց հեռանալ իր հոր փունեն: Գնաց իր հորը եւ ըսավ. Տուր ինձի ժառանգության իմ բաժինը եւ ես երթամ, իմ կյանքն ապրիմ: Նայրը չմերժեց: Նայրը փվավ անոր իր գանձեն, ինչը որ բաժինն էր իր փոքր որդվոյն, եւ այդ որդին առած հորը գանձը՝ հեռացավ անոր փունեն ու գնաց այլ աշխարհ: Այնպեղ անիկա չգործածեց իրեն փրված հարսությունը, որպեսզի նոր փուն մը շինե, նոր կյանք մը սկսի, այնպեղ ընտանիք կազմե, զավակներ ծնի, շարունակե ըլլալ հոր նման, այլ ճիշտ հակառակը՝ անիկա շրջապարված ընկերներով, որոնք միայն կերուխումի եւ հաճույքի կյանքը գիտեին, ինք ալ անոնց միացած մսխեց կարճ ժամանակի մեջ այն ամբողջ գանձը, որ բերած էր իրեն հետ: Զեխությամբ ապրեցավ, մեղքի կյանքը ապրեցավ, միայն հաճույք փնտրեց եւ սակայն, ինչպես աշխարհի մեջ ամեն բան, որ այս աշխարհին կապարկանի, իր այդ կյանքը վերջ մը ունեցավ, որովհետք ծախսեց այն ամբողջ գումարները, որ բերած էր իրեն հետ եւ ինկավ ծայրահեղ աղքատության մեջ: Գնաց այնպեղ ազարակապանի մը եւ գործ խնդրեց, եւ անիկա գործ փվավ անոր: Այդ

Հիսուսի խոսքը, թե Աստված շաք ապելի պիտի հրճվի մեկ մեղավորի համար, որ երկվերադառնա, քան հարյուր արդարներու համար: Այդ մեղավորներն ենք մենք բոլորս ալ, բոլորս ալ կյանքի մեկ հանգրվանին մոռցած ենք Աստուծո թարիքները և ուզած ենք ապրիլ միայն ու միայն մեզի համար, հեռացած ենք աղոթքէն, հեռացած ենք սրբություններէն, հեռացած ենք մեր Եկեղեցիէն և մոռցած ենք, թե մենք՝ մանուկներս, երբ մանուկ էինք, մեզ գրկեց, ավագանի ջուրին մեջ լվաց ու մաքրեց մեզ, մենք կմոռնանք, թե մեզ մաքրելէ հետո Սուրբ Գրիգոր Լուսավորչի աջով օրհնված Սուրբ Մյուռոնը լցվեցաւ մեր ճակարհին իբրեւ հոտ և մեզի բերավ ու քրտնալից Սուրբ Հոգիի շնորհները: Մենք կմոռնանք, թե Հայ Եկեղեցիի ծնունդ ենք մենք մեր մանուկ հասակէն, սակայն երբ մեծցած ենք, շաք հաճախ չենք պահած մեր հավատարմությունը այն Եկեղեցիին, որ կծնի մեզ ի ջրո և Հոգւո: Մենք մոռցած ենք, որ այս Եկեղեցին եղավ օրրանը մեր ազգային կյանքին, մենք մոռցած ենք, թե այս Եկեղեցին հավաքած է հայու ողորհները, ուր որ ալ գտնվին անոնք, և սորվեցուցած է անոնց ըլլալ քրիստոնյա, սորվեցուցած է անոնց ըլլալ հավատացյալ և սորվեցուցած է անոնց իրենց հայրը նկատել ոչ միայն մարմնավոր հայրը, այլև երկնավոր Հայրը, որ հերկինս է: Եվ մենք, սիրելիներ, այսօր, երբ ապաշխարության այս օրերը կապրինք, գիտնանք, թե մեր փրկությունը մեր Եկեղեցին է, ոչ թե քարաշէն այս փաճարները միայն, այլ այն Եկեղեցին, որ Աստուծո արքայությունն է մեր հոգիներուն մեջ: Երբ աշակերտները մի օր ըսին Հիսուսին. «Յոյց մեզ, Տէր, զարթոյթիս», անիկա ըսավ անոնց. Արքայությունը Աստուծո, այսինքն՝ Հոր, ուր Տերը կիշխե, անիկա ձեր սիրտին մեջն է, այն սրտերուն մեջ, ուր կա իրապես Հիսուսի ներկայությունը, ուր կա Աստուծո իշխանությունը: Եվ այս զգացումով է, որ այսօր Անառակ ողորհի այս առակը պարմելով՝ մեր Եկեղեցին կուզե ըսել բոլորին. Բռնեք վերադարձի ճանապարհը, եկեք և այս փակյալ խորանին առջև զարկեք ձեր կործնիչ և խնդրեցեք Աստուծո ներողությունը, խնդրեցեք Աստուծո կարեկցությունը, խնդրեցեք Աստուծո գութը և ողորմածությունը, և Ան պիտի ընդունի ձեր աղոթքը, և երբ բացվի խորանը, Անիկա Իր Հարության ավերիստով պիտի ըսե ձեզի. Եթե իրապես ազատեցաք ձեր մեղքի կյանքէն, եկեք, օրհնյալներ, մտնեք արքայությունն Աստուծո:

Արդ, կմտախոսեմ ես բոլորիդ, սիրելի հավատացյալներ, և կըսեմ. Կանգուն պահեցեք Եկեղեցին: Դուք բոլորդ ալ գիտեք, թե 1700-ամյակի առիթով շաք եկեղեցիներ և վանքեր, որոնք խոնարհված էին, երկարաճացնեն իրենց գմբեթը, և այդ գմբեթին վրա կբարձրանա խաչը: Եկեղեցին, սակայն, այդ շարված քարերը չեն, շարված քարերը խորհրդանիշն են: Այդ շարված քարերը խորհրդանիշն են այն Եկեղեցիին, որ յուրաքանչյուրիս սրտի մեջ պիտի կանգնի և պիտի կանգնի այնպես, որ մենք լսենք Աստուծո կանչը, լսենք դողանջները այն զանգակներուն, որոնք կհրավիրեն մեզ աղոթքի, կհրավիրեն մեզ ապաշխարության, կհրավիրեն մեզ բարի կյանքի: Որովհետև իրական քրիստոնյան ան չէ, որ չի մեղանչեր, իր գործով անարժան կգտնվի, այլ ան է, որ կհրավիրվի ի կարգս քրիստոնեության: Այսպես կըսե խոստո-

վանանքի մեր բանաձևը. «Ի կարգս բրիսպոնետության հրավիրեցաւ և գործովս անար-
ժան գրաւ, գիտելով զչարս կամալ կորացաւ և ի բարյաց գործոց ես ինձնս հեռացաւ»:
Այս իրական ապաշխարությունը, այն, որ հավասարակշռենք մեր գործերը ոչ թե
միայն դադարաւարկելու համար ինչ որ չար ըրած էինք, այլ հաշվելու որքան բարիք
գործած ենք: Իրական բրիսպոնյան ան է, որ իր բարի գործերով կփրկվի, իր
հավաքով, իր աղոթքով, որ բարի գործերու ամենն գեղեցիկներն են նաև իր ընկե-
րոջը սիրող, ինչպես ըստով Տերն իր առաքյալներուն. Ամբողջ օրներն իր կամփո-
վին երկու օրների մեջ. Սիրն թո Տեր Աստվածոյ ամբողջ սբարով և Սիրն թո ընկերոյ
թո անձին նման: Այդ սիրո մեջ է, որ կաճի բրիսպոնյայի հոգին և կառաջնորդն զինքը
բարի գործերու: Եվ այսօր, երբ բոլորս ալ-կեցած Աստուծո խորանին առաջ, կըսենք.
«Հայր, մեղայ յերկինս և առաջի թոյ», վստահ պիտի ըլլանք, թե մաքուր սիրտն
բխած մեր աղոթքը պիտի լսվի, և մենք պիտի վերադառնանք Կրիստոսին հանդարտված
մեր մաքուր հոգիներով, վստահ ըլլալով, թե Հայրը, որ հերկինս է, լսեց մեր աղոթքը
և լսեց մեր աղոթքը ոչ միայն մենք մեզի համար, այլ մեր ազգի համար, մեր
կառապող ժողովուրդին համար, ըսելու համար Աստուծո. «Փառք Քեզ, Տեր, փառք
Քեզ, յաղագս ամենայնի, Տեր, փառք քեզ»:

